
kisdobos
1987. FEBRUÁR
3

Az államalapító

Közel ezer évvel ezelőtt, 997-ben, amikor Géza nagyfejedelem elhalálozott, fia, István tizennyolc-húsz éves ifjúember lehetett. Örökölte apja terveit és nála is jobban értette, mi a teendő.

Próbáljuk elképzelni, milyen volt a fiatal István.

A róla készült képek ősz szakállú aggastyánnak ábrázolják, holott csaknem egész bizonyosan nem viselt szakállt. Fiatalabb éveiben semmi esetre sem. A honfoglaló magyarok nagy bajuszt növesztettek, de szakállukat beretválták.

A fiatal István minden bizonnyal beretvált arcú, barna, körbenyírt hajú, nyugati lovagforma ifjú lehetett. Kortársaihoz képest magas volt, mint általában az Árpádok, de mai mértékben ez a magas termet alig érhette el a közepest, minthogy a honfoglaló magyarok és közeli utódaik alacsony emberek voltak. István később felső ajkát elfedő, tömött bajuszt növesztett.

István a római pápától, Szilvesztertől kapott koronát. A középkorban kétféle uralkodói koronát ismertek. Aki nyitott koronát, azaz díszes aranypántot hordott, az hűbéres fejedelem volt, vagyis függött egy másik, egy hatalmasabb uralkodótól. Aki azonban zárt koronát viselt — Istváné is ilyen volt —, az nem ismert el más királyt vagy császárt maga fölött.

István 1001-től volt az új állam királya, és 1038-ban bekövetkezett haláláig uralkodott.

Képünk az idősebb Istvánt ábrázolja.

(Hegedüs Géza Korona és kard című könyve alapján)

Hasznos Zoltán felvétele

Klimkovits Béla: Szent István

Kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetsége lapja a 6—10 éveseknek. XXXVI. évf., 2. sz. Főszerkesztő: **Jani Gabriella.** Kiadja: az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Felelős kiadó: **dr. Petrus György.** Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374, telefon: 116-660. Készült a Kossuth Nyomdában 86.0822. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató. Index: 25442, HU ISSN 0450-3287.

Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, Budapest, Postafiók 100. 1502, telefon: 660-162. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR), Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Megjelenik évenként tíz alkalommal. Előfizetési díj egy évre 60 Ft. Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

A címlapunkon a Farsangi bolondkerék, Kunkovács László felvétele.

Verbőczy Antal

A sértődött szélkakas

Egy szorgalmas
szélkakas,
— bár az idő
zord ott —

kéményén, mely
jó magas
folyton firgett-
forgott.

S míg vitézül
a szélnek
tartotta a
hátát,

csélcsapot az
emberek
ővele
példázták.

Szép napon a
szélkakas
megunta a
dolgot,

kéményén, mely
jó magas
többé már nem
forgott.

Berozsdállott
szótlanul,
széllel már nem
küszködöd,

becsmérlői
ott alul
nyelhetik a
füstöt.

Kiss Ilona rajza

Kormos István

Álom

Elaludt egy fűszál hegyén
éhségiben három szegény,
szemükön rét csöndje legel,
futkorásznak álmuk egén.

Kiflit rág az egyik szegény,
perecet a kisebb legény,
a harmadik előttük áll:
cipó van a feje helyén.

Kiss Benedek

Anyja lánya

Kenyeret főzök,
gombócot sütök —
anyám tanított,
anyámra ütök.

Vizet aprítok,
rántom a tejet —
én anyámnál is
jobb szakács leszek!

Vallató Géza

Csepűrágó Tátorján

Kerek erdő hűvösében
zöld sátornak közepében
vendégmanó Tátorján
felmászik a lajtorján
Ingó-bingó lajtorján
tótágast áll furulyál
Csepűrágó Tátorján
Megtapsolja a zsizsik
a gomba meg kalapozik

Gergely Márta

U-GU

Éjszaka meleg, sűrű eső esett, még hajnalban is szemerkélt, amikor U-gu felébredt. Az avar gödreiben kicsi tócsák csillogtak. U-gu gondolt egyet, jól megfürdött, lemosta magáról a port, a sárt, a vérfoltokat, sokáig tisztogatta csőrét is egy vékony ágacskával. Éppen mire elkészült, fölkelt a nap. Megrázta magát, egy kicsit elrendezgette a tollát, hogy addig is, amíg kinő az új, ne lássék meg, mennyit tépett ki belőle Csakli, a kamasz szarka.

— Alig ismertem rád — mondta Kek, ahogy kinyitotta a szemét. — Egészen megváltoztál!

— Fürödj meg te is — tanácsolta neki U-gu. — Rád fér!

Kíváncsian várta, mit felel erre a kis karvaly. Kek mogorván nézegette a tócsát, még a tollát is felborzolta, annyira nem volt kedve a fürdéshez, de aztán mégis elszánta magát, belelépett a vízbe.

— No jó — mondta U-gu. — Most te csak maradj itt az alsó ágon és őrködj. Ha valami gyanúsat hallasz vagy látsz, mondd azt, hogy Kek. Én megpróbálom a dolgot.

— Miért kell őrködni? — kérdezte csodálkozva Kek. — A veszély nem innen, alulról fenyeget, hanem fentről... Buhu bácsitól kell félni!

U-gu meghökkent. De mégis azt felelte:

— Azért az úgy szokás, ha lopni megy az ember, akkor valaki őrködik.

Talán a reggeli fürdés tette, talán a tegnapi bőséges koszt, ma erősnek és frissnek érezte magát. Célba vett egy ágat, már közel a Buhu odújához, és odaröpült. A bejárat küszöbét egérszőr borította, a repkény levelei közt pókháló csillogott. Most azt kéne tudni, hol van Buhu bácsi.

Amint tépelődött, egyszerre csak egy nagy, sárga, szőrös hernyót pillantott meg. A repkény alól mászott elő, fölemelte a fejét, körülnézett. U-gu egy szempillantás alatt elfeledkezett minden óvatosságáról. Odaröppent, csőrébe kapta. Igen ám, de nem volt a közelben ág, amire ráléphetett volna. Csak verdesett azzal a tépett kis szárnyával...

És akkor egyszerre csak valaki megszólalt a háta mögött.

— No lám, U-gu! Hát barátodat, Csaklit hol hagytad?

U-gu, csőrében a hernyóval, akkor se válaszolhatott volna, ha ijedtsége engedi.

— Huhuhu — nevetett döcögve a vén Buhu. — Ez tetszik nekem... Hogy nem adod a hernyót. Látszik, hogy kakukkvér van benned! No, ne félj... Nem bántlak. Csaklit is csak azért búboltam meg, mert nem akartam, hogy végképp tolvaj legyen belőled.

U-gu nem sokat értett ebből a beszédből, de rémülete elmúlt. Felnézett a Buhu arcára.

— Edd csak meg a hernyódat — biztatta Buhu bácsi. — Ne félj, nem veszem el tőled!

— Az egészet nem eszem meg — felelte. — A felét a barátomnak adom. Kek a neve. Karvaly volt az apja.

— Az apja? — nevetett megint Buhu bácsi. — És ő maga? Ő nem karvaly? Mondhatom, nemigen válogatod meg a barátaidat!

— Hát kivel barátkozzak? — panaszkodott U-gu. — A rendes gyerekek, akiknek szüleik vannak, nem állnak énvelem szóba. Én csavargó vagyok.

— Hm! — dünnyögte Buhu bácsi. — Te kakukkgyerek vagy! Ezt ne feledd! Légy rá büszke!

— Büszke? — csodálkozott U-gu. Még a hernyójáról is megfeledkezett, annyira elámult. — Gerle nevelőszüleim inkább mindig azt mondták, hogy a kakukkok rosszak, haszontalanok... Elhagyják gyermekeiket. Nem törődnek velük.

— Kicsi vagy még te ehhez. Majd ha nagyobb leszel, jobban megérted — dünnyögte Buhu bácsi. — A madarak sok mindent összecsipognak...

— Buhu bácsiról is azt mondja mindenki, hogy nappal nem lát — szólalt meg nagy bátran U-gu.

— No látod! Meg azt is mondják, hogy madárkerülő vagyok. Igaz?

— Igaz!

— Pedig ők kerülnek engem. Haragusznak rám, félnek tőlem.

— Én is féltem Buhu bácsitól.

— És most már nem félsz?

— Nem annyira — mondta U-gu. Egy kicsit gondolkodott, aztán így folytatta: — Tessék mondani... Ha van egy kis egérhús-ma-

radék, ami Buhu bácsinak már nem kell... Nem magamnak kérem... A barátomnak.

— Nem bánom. Hívd ide — hunyorgott Buhu bácsi. — Úgyis régen volt dolgom gyerekekkel. A feleségem... most negyvenöt éve, hogy meghalt szegény. Egy ostoba ember ölte meg, éjjeli vadászaton, miközben az egereket szedtük össze a padlásán. De az emberek között is vannak ostobák, akik félnek a bagolytól. Azt hiszik, bajt hozunk rájuk.

— Akkor szólok a barátomnak — mondta U-gu. És lerepült Kekhez.

— Gyere — mondta neki izgatottan. — Buhu bácsi meghívott egérhúsra. Ehetsz, amennyit akarsz.

— Talán inkább ő akar engem megenni? — gyanakodott Kek.

— Ne butáskodj! Buhu bácsi nem eszik gyereket. Csuda okos madár!

— Attól még megehet — vélte Kek, és bizalmatlanul pislogott.

— Hát ha nem jössz, maradsz — felelte U-gu mérgesen. — Én visszamegyek a hernyómért.

És visszarepült Buhu bácsi odújához.

— Hát a barátod? — kérdezte mindjárt az öreg.

— Nem jön. Fél. Azt hiszi, Buhu bácsi is olyan, mint az ő kedves papája, már hogy madárhúst eszik — felelte U-gu. — Köszönöm szépen, hogy vigyázni tetszett a hernyómra — tette még hozzá, és tüstént lenyelte az egészet. — Nagyon sok hernyó lehet ezen a fán! — jegyezte meg.

— Rengeteg van — felelte Buhu bácsi. — Féltem is a fámat. Nem szívesen költözném vénségemre máshova. Itt maradhatnál egy ideig — mondta ki azt, amit U-gu várt, és szívesen hallott. — Te is jól járnál, a fa is meg én is. Ennyi hernyó elpusztításához kakukkcsőr kell és kakukkgyomor. Persze, jó volna, ha még egy kakukkot idehívnál. Egymagad aligha győzöd.

— Tudomásom szerint nincs több kakukk az erdőben — felelte U-gu. — Engem is csak véletlenül hagyott itt a mamám tojáskoromban. — Miközben beszélt, éles szemmel figyelte a repkényt, hol mozdul a levél, és máris felfedezett egy újabb hernyót. Odakapott, elcsípte. — Tessék csak rám bízni — mondta, miután ezt a hernyót is elköltötte. — Most már napról napra erősebb leszek, többet tudok dolgozni. Megtisztítom én a fáját, Buhu bácsi!

— Kakukkhoz méltó önbizalom — mondta Buhu bácsi. — Ismerem én a fajtádat! Egyetlen kakukk több kártékony férget pusztít, mint húsz-harminc énekesmadár. Ezért is mondtam, légy büszke a fajtádra. A legjobb munkások vagytok. Örülhet az az erdő, amelyben egy kakukkcsapat, akár rövid időre is, megjelenik. Abban az évben nyugodtan virulhatnak, lombosodhatnak a fák! Nem rágja őket a féreg. És ha tudni akarod, hát ezért nem raknak fészket a kakukkok. Mindig oda utaznak, ahol legtöbb a hernyó, legsürgősebb a munka. Amelyik madárnak fészke van, az már nem mozoghat szabadon. A kakukkoknak első a munka.

(részlet)

Békés Rozi rajza

Gergely Márta írónő regényeket, a háború után főleg az ifjúságnak szánt regényeket jelentetett meg. U-gu című művének részletével a Kisdobos közelgő születésnapján emlékezünk a szerzőre. Gergely Márta 1957-től több mint fél évtizeden át felelős szerkesztője volt a kisiskolások havonta megjelenő színes lapjának.

Bemutatjuk

Nemes Nagy Ágnes írónőt

„Néztél-e tűzbe, mikor kigyullad?
Azt hinnéd, mindjárt hamvába fullad,
azt hinnéd, mindjárt vége a lángnak,
vékonyka ujjal fogja az ágat,
aztán erősebb, aztán vidámabb,
három oldalról pattogva támad,
falja a vastag bükkfa-hasábot,
nyelné, ha birná, mind a világot —
Így terjed híre csoda esetnek,
elevent festő aranyecsetnek . . .”

„Akkora házban, mint a lepényke,
él a falunkban, él egy legényke,
Szádeli,
Szádeli,
hallottál róla,
egész falunak rőzsehozója,
csoda ecsettel festi a képet,
akármit fest is, mindjárt megéled...”

Az elsősorban költőként ismert írónő **Az aranyecset** című mesekönyvéből valók e sorok. A mese hőse bármit fest, mindjárt megéled. Nemes Nagy Ágnesnek ehhez a varázslathoz nem kell aranyecset. Elég ha rápillant valamire, s aztán verset ír róla. Az a valami mindjárt megéled. Aki a verset elolvassa, maga is úgy lát, hall, érez, ahogy a költő. Mi más ez, ha nem varázslat? És ki ne olvasná örömmel a verseket, ki ne vállalná boldogan azt a kalandot, hogy őt elvarázsolják?

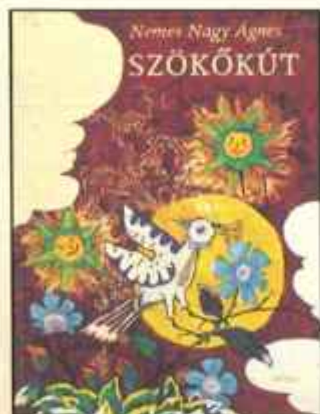
Nemes Nagy Ágnes az Eötvös Loránd Tudományegyetem bölcsészkarán szerzett tanári diplomát. Rövid ideig újságíróskodott, majd a Petőfi Sándor Gimnáziumban tanított fél évtizeden át. Első verseskötete, a **Kettős világban** 1947-ben jelent meg, s mindjárt irodalmi díjat nyert.

Műfordítói munkássága is jelentős. Főleg francia és német költők, drámaírók műveit ülteti át magyar nyelvre.

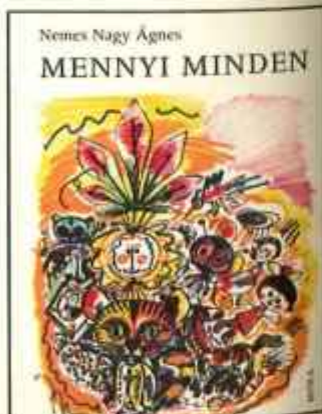
A **Lila fecske** című gyermekeknek szánt verseskötetét 1965-ben adta közre a Móra Kiadó. A gyerekek nagyon megszerették Nemes Nagy Ágnes könyveit. A mesék és verseskötetek legtöbbje két-három kiadást is megért. A **Nyúlanyó húsvétjá**-t ötször adták ki, közben új **Képeskönyv**-ek is kerültek a boltokba. Megzenésített versei még a nem olvasó kicsik közt is ismertté tették a nevét.

A **Bors néni könyvé**-ben az írónő meséket és verseket gyűjtött egybe és ötvözte csodálatos történetté. A **Szökőkút** című versgyűjteménye pedig a **Lila fecske,** a **Mennyi minden** és a **Bors néni könyve** összefoglalása — Nemes Nagy Ágnes egész eddigi gyerekköltészete dióhéjban.

Az író és műfordító munkásságát két irodalmi díjjal — József Attila-díjjal 1969-ben és Kossuth-díjjal 1983-ban — ezen kívül 1982-ben a Munka Érdemrend arany fokozatával jutalmazták.

Nemes Nagy Ágnes versei

Hol lakik Bors néni?

Ismeritek Bors nénit?
Fent lakik ő a padláson,
van szobája harminchárom,
zeg-
zug,
folyosó,
kamra,
kanyarog erre, kanyarog arra,
végignézi, végigjárja,
innen lát ki a Dunára,
a Dunára, Óbudára
és az Óperenciára,
körbe-
körbe
a világra.

Ennél többet ki látott?
Harminchárom ablakon lát
harminchárom világot.

Hét hold

Mennyi-mennyi toronyóra!
Kerek arcát idetolja,
könyököl a ház fokára,
— dzimm-dzumm, dzimm-dzumm —
belebámul a szobába.

Furcsa ez az égbolt:
minden este hét hold.

Gesztenyefalevél

Találtam egy falevelet,
gesztenyefa levelét.
Mintha megtaláltam volna
egy óriás tenyerét.

Ha az arcom elé tartom,
látom, nagyobb, mint az arcom.
Ha a fejem fölé teszem,
látom, nagyobb, mint a fejem.

Hogyha eső cseperegne,
nem bánnám, hogy csepereg,
az óriás nappal-éjjel
óriási tenyerével
befödné a fejemet.

Pásztor Gábor rajza

Egyszer volt

Fotó: Karasz Lajos

Kedves Dorka!

Februárban Fejér megyébe látogattam. Amikor az útra készülődtem, azt gondoltam, hogy Székesfehérváron éppen csak átszaladok, megkerülöm az országalmát s megyek tovább, hiszen — úgy véltem — erről a városról minden fontosat tudok. „Nálunk mindig történik valami!" fújja a TV naponta a Fehérvár Áruház reklámját, meg hogy legjobb a Videoton tv. A kedves focicsapatomról is gyakran hallhatok. Csak ezt az országalmát nem tudtam hová tenni. Annyiszor elmentem mellette, de mindig siettem, még a feliratát se olvastam el. Hát gondoltam, utánanézek a könyvekben, mit is jelképez?

A könyvekből aztán feltárult előttem Székesfehérvár csodálatos történelme. El is restelltem magam, hogy milyen ostoba vagyok. Ne legyen a nevem Fürkész Balázs, ha valaha is ilyen csukott szemmel járok a világban!

Székesfehérvár, latin nevén Alba Regia a legrégibb magyar városunk. 972-ben, tehát több mint ezer éve alapította Géza fejedelem. Ezen a környéken volt a honfoglaló Árpád vezérnek és fejedelmi törzsének első szálláshelye. Akkoriban hatalmas mocsaras területek övezték azt a kiemelkedő szigetet, amire megvetették a város alapjait. Fallal és mély árkokkal vették körül. Ezek a falmaradványok még most is jól láthatók sok helyütt a városban.

Géza fejedelem halála után itt koronázták királlyá fiát, Istvánt, aki I. István néven uralkodott. Éppen Székesfehérvárról szervezte meg a magyar államot. Miután ezeket megtudtam, első utam a Romkerthez vezetett. Itt állott valaha az István király által építtetett királyi bazilika. Öt évszázadon át „a középkori magyar állam legfontosabb, legszentebb helye, ahol királyainkat koronázták és eltemették, ahol az államalapító, egész történelmünk során különlegesen tisztelt István király hamvai nyugodtak, ahol a királyi koronát, a felségjelvényeket őrizték a királyi kincstárral és az ország levéltárával együtt". A bazilikát a törökök felrobbantották. Csak a gyönyörűen faragott kőtöredékekből sejthetjük páratlan szépségét. A sírok maradványait a régészek egy közös nyughelyre temették, a Romkert bejáratánál. Az egyszerű kőlappal fedett sírnál néhány perccel előttem járhatott valaki, mert a nemzetiszínű szalaggal átkötött, hófehér szekfűcsokor még teljesen friss volt. Nem tagadom, megrendülten álldogáltam a királyi sír előtt. Mindenféle eszembe jutott. Itt lehetnek Mátyás király csontjai is. Míg a titokzatos múlt felett merengtem, a szekfűk szirmait lassan belepték a pilinkéző hópelyhek.

A Romkertből egyenesen az országalmához mentem. Elolvastam a latin feliratot. Latinul ugyan nem tudok, de egy könyvből tudom, azt írta rá Ohman Béla, a mű alkotója, hogy „Fehérvár szabadságjogait Szent István adományozta". Azt is olvastam, hogy ez a műalkotás szépen jelképezi, hogy a középkori magyar állami élet központja Székesfehérvár, a koronázó székváros volt. Székesfehérvár későbbi történelme is igen érdekes. Regényeket lehetne írni erről.

Fehérvárról Mohára, majd Csákvárra siettem. Ottani élményeimről majd otthon számolok be.

Szeretettel köszönt: Balázs

Disznóölés — disznótor

A disznóölés nemcsak fontos munka volt, hanem vidám együttlét is. Hajnaltól estig dolgozott a család minden tagja, a szomszédok, rokonok segítségével. A kora reggeli, havas udvaron gyújtott tűz és a disznó szőrének lepörzsölése még a falusi gyerekeknek is ritka élményt jelentett:

„Gyerekkorom legszebb élményeinek a téli disznótorokat s a tavaszi esküvőket sorolom. A majorban, bárhol visított a disznó, mi, gyerekek, odamentünk. Szerettük nézni a szalmás perzselést. Tüzet is raktunk, apró tüzeket..." — emlékszik egy asszony.

A disznó felbontását régen mindenki maga végezte. A Dunántúlon kezdtek először mesterembert, böllért hívni ehhez a munkához. A bontószéken a disznót hátára fektetve, először a lábait kanyarították ki, majd hasára fordították és a szalonnát fejtették le róla. Feldarabolták a húst, külön válogatva, mit sütnek-főznek meg frissen az aznapi torra, mit fognak kolbászba vágni, mit tesznek el nyersen, például a karácsonyi-újévi töltött káposztához. Füstöléshez a fejet, az oldalast és az orját besózták. A ma ismert sonka helyett külön füstölték a lapockát (sódart) és a lábat (a disznó lába tövét). Az egészben hagyott sonka csak századunkban terjedt el, azelőtt legfeljebb a húsvéti szenteléshez tettek el egyet. A bőr alatti szalonnát isketté kellett válogatni. A háta megmaradt füstölt — vagy az Alföldön inkább sózott — szalonnának, a többi volt a zsírnakvaló: ezt az asszonyok felaprították, azután nagy üstökben kiolvasztották, kisütötték. Délutánra már elkészült a friss, meleg terpertő.

A gondosan kitisztított, kiáztatott, sok vízben megmosott belekbe töltött hurkatöltelék vérből, tüdőből, májból készült, éspedig nem rizzsel, hanem köleskásával. A vastag falú, kitisztított gyomorba szintén kásás hurkatöltelék került, ez volt a gömböc, a mese messzire guruló kisgömböce. Tölthettek két gömböcöt is: egy nagyot a gyomorba, egy kicsit pedig a vakbélbe.

Estére minden a helyére került a kamrában, a kádakban, a szárítókon — és bizony mindenki elfáradt az egész napos kimerítő munkától. Jött a jól megérdemelt vacsora a friss húsokból, kolbászból készült sültekkel, a disznó hájából sütött hájas pogácsával, és a sok zsíros ételt leöblítő borral. Egyre vígabban mulatoztak, daloltak, volt ahol még tánc is járta.

Sok faluban járták a disznótoros házakat a kéregetők, a lesők is. Kis csoportokban, maskurába öltözve adtak elő egy-egy vicces jelenetet. Szívesen fogadták őket a torozó házban, megkínálták őket egy kis hurkával, kolbásszal, borral, ők meg tréfás versekben követelőztek:

Eljöttem én kántálni, kántálni,
nem kell engem bántani.
Fogtam fülit-farkát,
adjanak egy darab hurkát!

Bihari Anna—Pócs Éva

Dömötör József *linóleummetszete, Gencsapáti*

A csákvári fazekasság

Csákvár a magyar középkor idejétől kezdve híres fazekasközpont volt. A múlt században még 193 mester dolgozott, céhbe tömörülve. A fazekas mesterségnek több ága volt, amelyek szigorúan elkülönültek egymástól. Más volt a rangjuk is. A legelőkelőbbnek azok számítottak, akik tűzálló anyagból készítették sütő-főző edényeiket. Rangban őket követték a tálasok. Ők nem tűzálló anyagból tálakat, tányérokat, köcsögöket és bögréket formáltak. Voltak vörösedényesek, másként vászonedényesek. Ők csinálták a mázatlan korsókat, virágcserepeket, vagyis a „parasztedényt". Ők állottak a rangsor legvégén. Dolgozott Csákváron néhány kályhás is. Csákváron elsősorban használati edényeket készítettek. Ősi eljárással, ujjnyomkodással díszített, tűzálló lakodalmi fazekakat, csíkos, pöttyös fazekakat, zöld köcsögöket, általában főzőedényeket, lábasokat, kuglófsütőket, festett és ujjnyomkodással díszített szélű tányérokat, nagy tálakat, kancsókat, úgynevezett „bugyoga korsókat", zöldmázas boroskancsókat stb. gyártottak. Áruikat a megye határán túlra is elszállították a Csákváron élő edénykereskedők. A csákvári fazekasok

messze földön híres edénye az ún. csíkos fazék. Ma már alig van folytatója a híres mesterségnek. A csákvári Vértes Múzeumban és a budapesti Néprajzi Múzeumban még láthatjuk a nagymúltú fazekasközpont emlékeit.

Mátyást királlyá választják

Hát kérem szépen, Mátyás király egy parasztgyerek volt, egy parasztnál szolgált. Kint szántott a gazdájával, a paraszttal a földön. Szántottak. Mátyás király pedig megálmodta, az angyalok megsugallották neki, hogy ő lesz a király, az ő fejire száll majd a korona. De azért kiment szántani a gazdájával, és szántogattak. Azt mondja délben a gazdájának, ebéd után:

— Kedves gazdám, nekem el kell mennem a koronázásra, mert én leszek a király.

— Ne beszélj ilyen marhaságot — azt mondja —, hát hogy tudsz te ilyet mondani?

— De igen — azt mondja —, én leszek a király, és én el is megyek koronázásra.

Mátyás király fogta magát, elment. Azt mondja neki a gazdája, ledugta az ösztökét (a hosszú fanyélre erősített kis vaslemezt, amit az eke tisztítására használnak):

— Akkor leszöl te király, majd ha ez az ösztöke kivirágzik. Marhaságot beszélsz itt esszevissza, hát mért hagysz te itt most engem, itt a munka, a szántás és elmész. Vedd tudomásul, hogy holnap már nem is kellesz, odaadom a béredet, és elmehetsz Mátyás királynak!

Hát, nem hallgatott a Mátyás király rá, a gazdájára, elment.

Mikor ott volt a koronázáson, mindenki nyúlt, kapkodtak a koronáért, mikor szállt le az égbül a korona, és hercegek, grófok tolakodtak, kapkodtak a korona után, de senkinek a fejire nem szállt, csak a Mátyás királyéra. Szolga gyerekből lött.

Na most mikor rászállt a korona Mátyás király fejire, azt mindjárt bevitték a Buda várába, a királyi palotába, király lett. A paraszt pedig tovább szántogatott.

Egyszer véletlenül, amint fordult az ökrökkel, odanéz, ahogy az ösztökét ahol leszúrta, csupa virág az ösztöke! Eldobta, otthagyta az ökröket, mindent eldobált, futóra ment Buda várába.

Mikor beért, odament a király elejbe, letérdelt előtte, térdre esett:

— Na — azt mondja — királyi fölség, most amiért én szigorúan bántam magával, tegyen velem, amit akar.

— Nem baj — azt mondja —, hogy te azt mondtad nekem, hogy én akkor leszek király majd, ha az ösztöke kivirágzik. Hát honnan tudtad meg, hogy király vagyok?

— Úgy — azt mondja —, hogy az ösztöke kivirágzott, csupa virág volt. Én azonmód otthagytam az ökröket, és ideszaladtam, eljöttem, hogy meggyőződjek arról, hogy az én szolgámból tényleg király lett!

Kovács Károly meséjét lejegyezte **Dobos Ilona**

A mohai tikverőzés

A Fejér megyei Moha aprócska falu, mindössze 110 házból áll. Amikor odaérkezem, egy ház előtt két asszony beszélget.

— A mohai farsangi szokásokról szeretnék kérdezősködni — szólítom meg őket. Az egyik asszony sietve elköszön, a másik meg kedvesen kinyitja előttem a kiskaput:

— Jöjjön be! Az uram háromszor is szerepölt a tikverőzésben.

Balog János bácsi lecsendesíti a két dühös házőrzőt, s bemegyünk a házba. A kedves öregek egymás szavába vágva mesélnek a régi mohai farsangokról, felidézik a régi tikverőzések hangulatát és saját fiatalságuk örömeit. Előkerül néhány fénykép is.

— Hogyan kezdődött a tikverőzés, János bácsi?

— Nyócan, tízen legények összeegyezkedtünk, hogy húshagyókedden mi fogunk tikverőzni. A lányok, akikhez jártunk, megvarrták a ruháinkat, csináltak álarcokat. Húshagyókedden összegyülekeztünk egyháznál, s ott fölöltöztünk. Öten-hatan kudusnak őtöztek. Lehet, hogy a mai gyerekek nem is tudják, mit jelent a kudus! Bohócnak is mondták üket. Vót két lány. Én is vótam egyszer lány. Lányálarcunk vót. Egy szómatöröknek (szalmatöröknek) őtözött. Nagy, bő vászongatyát, inget vett föl, aztán az inget is meg a gatyát is kitömték szómával jó púposra. Kellett a csapatba egy kéményseprő és egy zenész is. Reggel kilenc órakor indultunk a faluba. Elöl ment a kéményseprő, utána a két lány, őket követte a szómatörök, végül mentek a rongyosruhás kudusok. Kigyűlt az utcára az egész falu. Ezen a napon tanítás se volt az iskolában. A szereplők mókáztak, ki hogy tudott. Különösen a szómatörök vót igen vicces. Az öregasszonyokat egy kicsit megölelgették, akit lehetett, bekormozták. A gyerekeket sikongatták. Minden utcaajtó nyitva volt. Bementünk a konyhaajtóig. Ott fogadott a gazda. Ezekből a rongyosokból egy-kettő lemaradt az előző házban, bement a tyúkólba. Ha talált tojást vagy tyúkot, azt összeszedte és beletette a lányok kosarába. A tyúkokat rezegették, riadoztak szegények, nem voltak hozzászokva ehhez. A kéményseprő a kéményeket rendezte. Akkor még legtöbb helyen ilyen nagy bolthajtásos, nyitott kémények voltak. Ott füstölték a kolbászt, ezt, azt. A kéményseprő fölugrott a kemence tetejire és lerántott egy-egy szál kolbászt, vagy letört egy darabot.

A házaknál mindenütt fánkkal vártak, adtak egy-egy pohár italt is. Levettük az álarcot és ettünk-ittunk. Aztán adtak tojást.

Délután háromig jártunk, aztán meghívtuk a lányokat, akik segítettek nekünk, meg akiknek udvaroltunk. Megsütöttük a tojást kolbásszal, néha száz tojásból készült a rántotta, s aztán bált csináltunk.

— Nagyon jó mulatság lehetett ez a tikverőzés, de mi volt a célja ennek a szokásnak?

— Akkoriban nem gondolkodtunk azon, hogy mi a célja. Ez vót a szokás, sok száz éves szokás vót, mi is csináltuk.

K. R.

Fotó: Kunkovács László

Összeállította Gaál Ödönné,
rajzolta Görög Júlia

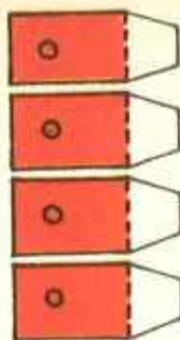
Feladatok

1. Segítsetek havat söpörni otthon és az idősek háza körül.
2. Kezdjétek el a tejfölöspoharak gyűjtését, hogy majd a virág- és zöldségmagokat bennük kihajtathassátok, az áprilisi palántázáshoz felnevelhessétek.
3. Keressétek otthon vagy kérjétek ki a könyvtárból Tótfalusi István Operamesék című könyvét. Olvassátok el belőle Mozart Varázsfuvolájának meséjét.
4. A KISDOBOS 35. évfordulójára készülünk. Keressük a volt kisdobos-levelezőket, akik közül sokan ma már a ti szüleitek. Ki tud róluk? Érdeklődjetek és írjátok meg a szerkesztőségnek.

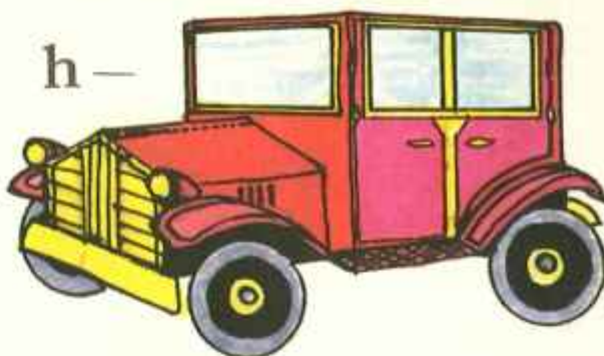
ÖREG AUTÓ/a.

Kivágós

b/1, 2, 3, 4, —

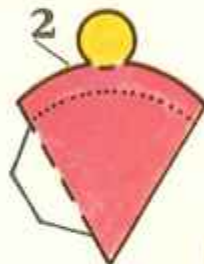

h —

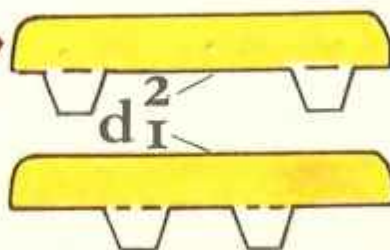

c 1

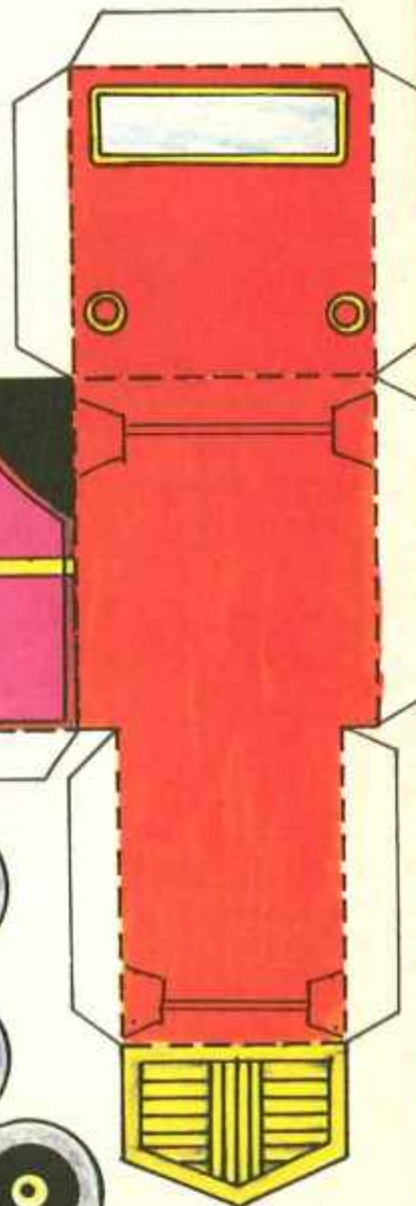

2

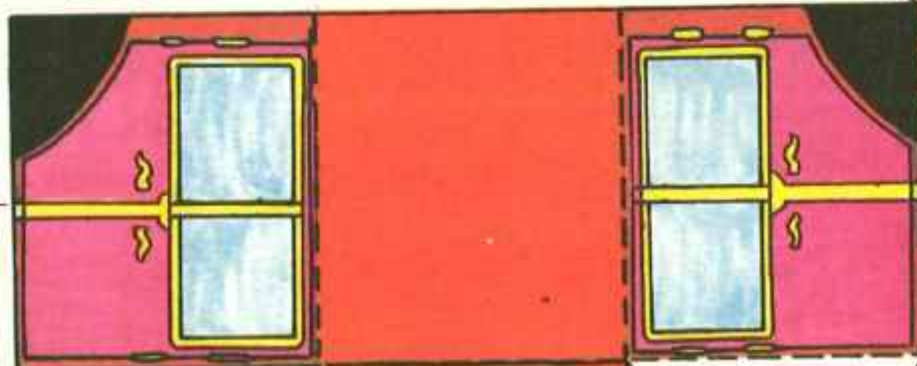
á
1 2

d 2
1

e —

f

g
1
2
3
4
5

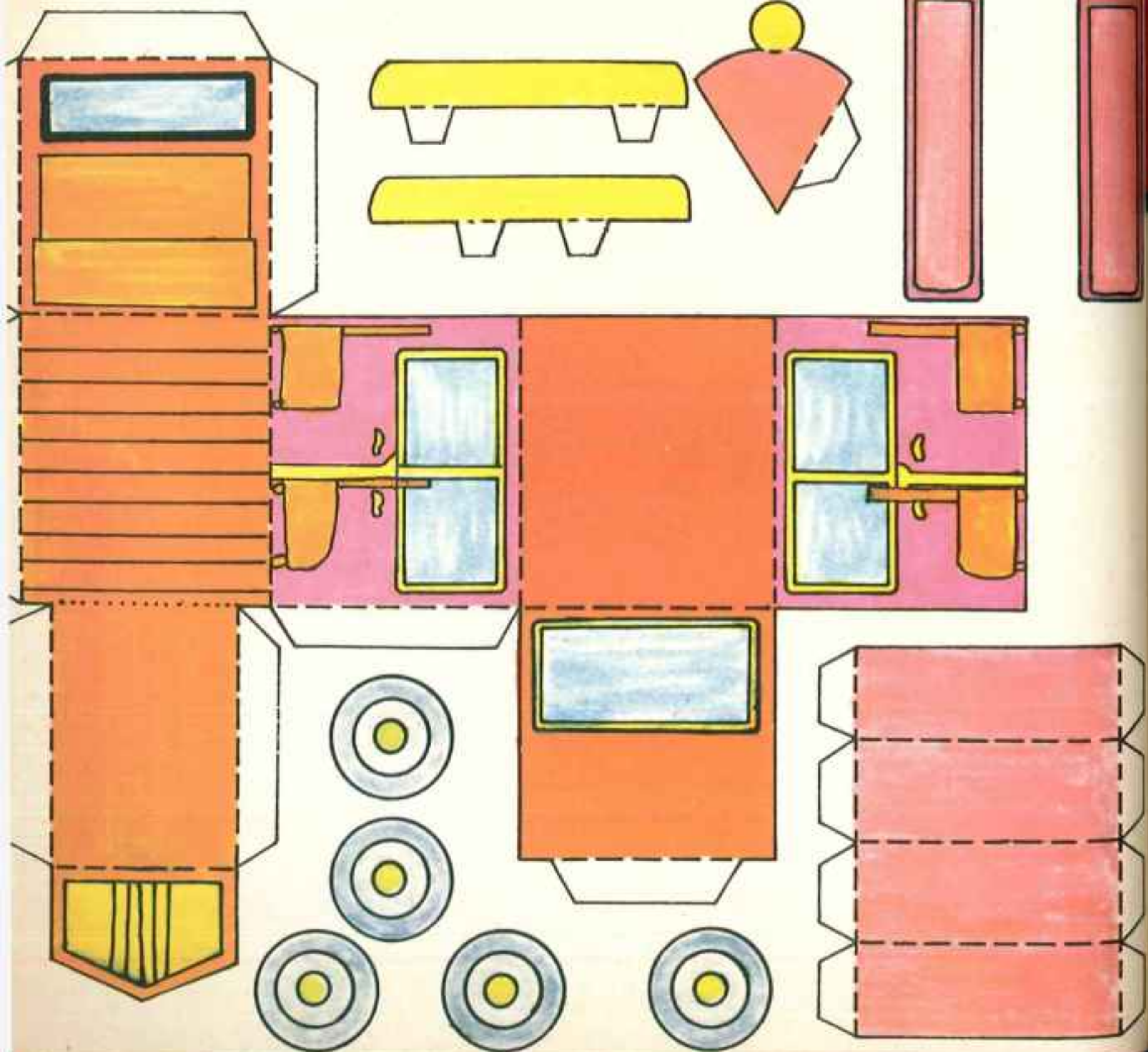

Az öreg autó elkészítése

Rajzunkon a szaggatott vonal jelentése: hajtogass! A vonal jelentése: külső körvonal mentén vágj! Az **a** oldalon az autó külseje és kívülre kerülő elemei, a **b** oldalon a jármű belseje és alkotórészeinek belső oldala látható. Az **á 1—2**-vel a sárhányót és a küszöböt jelöltük. Az **a** forma kerekek fölé eső részét kicsit hajlítsd meg ívesen, majd a fülek felé eső rész élét is beragasztózva erősítsd az **f** és az **e** forma fekete foltjainak ívelt részéhez. A fülek **(b 1—2—3—4)** az utasfülke és a motorház alá kerülnek. Rajtuk vezetheted keresztül a hurkapálcát, ami a kerekeket **(g 1—4)** tartja. A lámpákat **(c 1—2)** a motorház oldalán, a sárhányók fölött helyezd el! Az első és hátsó ütközőt **(d 1—2)** ragaszd a kocsi orrára és farára a **h** képen látható módon, lehajlítva. A motorháztetőt **(f)** az **e** formához — ez nem más, mint az egész utasfülke és az alváz — kell ragasztanod a fekete folt pereme mentén. A pótkereket **(g 5)** a kocsi bal első ajtajára vagy a hátsó oldalára ragaszthatod.

Csáky Ida munkája

b.

Kisdobos Kiskönyvtár

Batta György

Heki bácsi segít

Jelenet

GUBA: Úgy aludjon, mozdulatlan,
mint a kövek a patakban,
úgy aludjon, mozdulatlan,
mint a kövek a patakban,
úgy aludjon, mint a hegy,
úgy aludjon, mint a hegy!

(Heki bácsi visszateszi az ágat a bőröndjébe. Egy nagy kupával megérkezik Plityi)

PLITYI *(Leakaszt egy szál kolbászt a kampóról):* Tessék, most kigyönyörködheti magát a messziről jött vendég. Ilyen kolbászt még úgy sem látott! A másik vendég meg szagolgathatja. Fogyasztása azonban szigorúan tilos!

(A két kutya sóvárogva mustrálgatja a kolbászt. Iszonyatos kínokat állnak ki, de tartják magukat.)

GUBA: Egy iciri-picirit sem haraphatunk?

PLITYI: Ne szemtelenkedj, rohadt kölyök, a szemnek meg az orrnak mindent, a szájnak semmit, megmondtam! *(A kupába tölti a bort és felhajtja).*

HEKI BÁCSI *(Gubához):* Jól figyelj, öcsém. Egy percen belül el kell aludnia.

PLITYI *(Ásítozva, álmosan):* Amikor havazik, akkor töltöm a legjobb kolbászt. *(Az asztalra koppan a feje, alszik.)*

GUBA: Heki bácsi kész varázsló!

HEKI BÁCSI: Nem szívelem a nagyképű alakokat.

HEKI BÁCSI: Hagyd csak, Guba öcsém. Nem kölyökkutyának való feladat az ilyesmi. Gyakran utazom, megszoktam, hogy cipekednem kell.

GUBA: Ez itt Rettenetes Plityi háza.

HEKI BÁCSI *(A jégcsapokra pillant):* Nemsokára elbúcsúzik a tél. A jégcsapok elsírják könnyeiket. Ha az ember jól beleszagol a levegőbe, már most érzi a tavaszt.

GUBA: Heki bácsi bizonyára a kolbászokat érzi. Rettenetes Plityi ugyanis kolbászkészítő mester.

HEKI BÁCSI: Az én szimatom nem csal, Guba fiam. Tudom, melyik a jácint, melyik a kolbász.

GUBA *(A közönséghez):*
Sejtettem, itt a vész, ki segít meg vajon?
S megint az orrommal gyűlik meg a bajom!
Ha látok egy bokát, mit jól lehetne rágni,
indul parancsom a szemgolyókba:
„Vigyázni!
A redőnyt lehúzni! Úgy ni!
Az orromat viszont, az orromat viszont,
nem tudom behunyni!

HEKI BÁCSI: Jól néznénk ki, ha már az orrom is elaggott volna!

GUBA *(Folytatja):*
A bokát maholnap elfelejtem,

A címoldal Békés Rozi munkája

Szereplők: **Heki bácsi,** a messzi földről érkezett kutya
Guba, egy kölyökkutya
Rettenetes Plityi, kolbászkészítő mester

Helyszín: A mester háza. Az eresz alatt jégcsapok lógnak. A jelenet egy része a ház előtt, másik része bent játszódik, ahol egy asztal, néhány szék a berendezés; mindenütt kolbász lóg.

GUBA *(Körülviháncolja Heki bácsit, aki hatalmas bőröndöt cipel)*: Isten hozta, Heki bácsi! Úgy örülök, hogy megérkezett! Én majd segítek!

Egy kis fondorlattal mindig túljárok az eszükön. Együnk!
GUBA: És ha felébred?
HEKI BÁCSI: Nincs mitől tartanunk, kedves öcsém. A recept bevált. A megcsurranó jégcsapok majd felébresztik a mestert.
GUBA: Akkor egy iciri-picirit harapok.
HEKI BÁCSI: Ősi igazság — az eb inkább a kolbászba marjon, mintsem valamely bokába!
GUBA: Én meg azt hittem, Heki bácis nem szereti a kolbászt.
HEKI BÁCSI: Az olyan kutya súlyos beteg, Guba öcsém. Arról az orvosok is lemondanak. Tanuld meg öcsém, az emberiség nagy szégyene, hogy az első kolbász készítőjének, a feltalálónak még nincsen szobra!
GUBA: Ez bizony csakugyan szégyen!
HEKI BÁCSI *(A kezébe vett szál kolbászhoz)*:
Szeretlek akkor is, ha a lábaskámban,
akár a kígyó, összetekeredsz,
s megsütve a kenyeremre kúszol:
gyönyörök gyönyöre ez!
GUBA *(A közönséghez)*: Gyerekek, most, hogy túljártunk Rettenetes Plityi eszén, tanuljuk meg együtt ezt a mondatot: A kolbász olyan furulya, mitől a gyomorban szól a muzsika!

elfelejtem, az angyalát,
de ez e kolbász! De ez a kolbász!
Szaglik, mint virágzó akácfaág!
HEKI BÁCSI *(Szaglászik)*: Lehet, hogy mégis neked van igazad, öcsém?
GUBA: Az a baj, hogy nem egy, hanem két orrlikam van, bebújik rajtuk az illat, s én majdnem eszem vesztem a vágyakozástól.
HEKI BÁCSI: Hát akkor kóstoljuk meg azt a híres csemegét!
GUBA: Ez sajnos, lehetetlen, kedves vendégem. Plityi nem ad el, s nem is ajándékoz kincséből. Ő maga falja fel az egészet.
HEKI BÁCSI: Bízd csak rám a dolgot, fiam. Kopogjunk be hozzá. *(Kopognak. Plityi, egy hordóhasú, bajszos alak nyit ajtót.)*
PLITYI: Kóbor kutyákkal nem tárgyalok! Rühellem a kutyákat! *(Be akar csukózkodni)*
HEKI BÁCSI: Messze földön is híre jár, milyen mestere Ön hivatásának. Hódolatom szerény jelét, e nemes italt önnek hoztam, Plityi uram! *(Előkotor a bőröndből egy üveg bort)*.
PLITYI *(Tetszik neki a hízelgés, átveszi az üveget s békülékenyebben)*: Rühellem a kutyák húsát, mivel abból nem lehet kolbászt tölteni.

HEKI BÁCSI: Boldog lennék, ha saját szememmel láthatnám híres készítményét. Jóllakom a látvánnyal is.
GUBA: Én meg a szagokkal.
PLITYI: Egye fene. Öt percre bejöhetnek. Amíg megiszom a bort. *(Letelepszenek az asztal körül.)* Megkeresem a kupámat. *(Kimegy)*
HEKI BÁCSI *(Gyorsan kinyitja a bőröndöt, s elővesz belőle egy ágacskát)*
GUBA: Miért vette elő ezt az ágacskát, Heki bácsi?
HEKI BÁCSI: Mert ebben a kis faágban álom lakozik. Egy almafáról törtem. Ha elül a szél, elhallgatnak a hangos darazsak meg a madarak, elsőnek ez az ágacska szenderedik el, és miután elszunyókált, sorra álomba merül utána a többi ág, végül a fa is.
GUBA: Mi a terve, Heki bácsi?
HEKI BÁCSI: Álmot varázsolunk a borba. *(Az ággal az üveg fölött köröz, delejez)*
Álom, álom, édes álom,
röppenj a borba tündérszárnyon!
Álom, álom, édes álom,
merülj el a borban,
s bújj el benne, mint a dínomdánom!
Álom, álom, édes álom,
röppenj át Plityibe, tündérszárnyon!

Rakd össze!

E játékhoz előzetesen gyűjtsetek képeket, újságkivágásokat hazánk ismert városairól, épületeiről, lakóhelyetekről vagy Fürkész Balázs által már bejárt tájegységekről. A képeket vágjátok félbe, harmadába vagy nyírjátok ollóval darabokra, de ne túl apróra, hogy a részek azért felismerhetőek maradjanak. A játékvezető a képdarabokat egy nagyobb kartonra vagy a táblára tűzi és mindegyiket megszámozza. A játékosok feladata, hogy a képeket felismerjék, az összetartozó darabok számát írják fel. A megadott idő (pl. 3 perc) alatt minél több képet igyekezzetek felismerni. A helyes találatot (a számokkal együtt) a játékvezetővel közösen ellenőrizzétek. Aki a három perc alatt a legtöbb képet tudta összerakni és megfejtette, mit ábrázol, országismeretből annyi pontot kap, ahány helyes találata volt. A következő menetben ő lesz a játékvezető. A kirakósdit addig ismételjétek, míg mindenki megtanulja, mit is ábrázolnak a képek. Az „Egyszer volt, hogy is volt" közösségi játék végéig gyűjtsétek a képeket, és a kibővült képanyaggal a játékot folytassátok.

Simon István

Február

Enged a fagy, földről, égről
tűnik a tél borúja,
hóvirág nyit, a hólétől
megárad a nagy Duna.

A kövek világa

A kövek látszatra szürkék, egyformák. De ha közelebbről megnézitek őket, titkokról mesélnek. Az egyik tűzhányók torkán át került a felszínre. Anyaga olyan, mint amilyen ma is gyakorta ömlik a vulkánok krátereiből. Csak már kihűlt, megszilárdult. Üvegre emlékeztet. Ha Badacsony környékén jártok, ilyen fajta fekete köveket láthattok.

Ahol a tűzhányók port és bombákat lövelltek a magasba, ott azok halmozódtak egymásra vastag rétegekben, amikor visszahullottak. A fagy, a víz, a szél azután furcsa sziklákat formált belőlük. Nem egyszer állatra vagy emberre hasonlítanak. Ilyen sziklák a Vadállókövek Visegrád környékén, vagy a Mátra közelében a Barát és Apáca furcsa figurája.

A patakok sokszor keskeny, mély szakadékvölgyeket faragtak a vulkáni rétegekbe. Ezekben jól megfigyelhetők a tűzhányók erejét jelző, gyakran szoba nagyságú bombák. Az efféle patakvölgyek a legszebb kirándulóhelyeink közé tartoznak, gondoljatok csak a Rám szakadékra vagy a Holdvilágárokra a Dunakanyar és Budapest között.

A kövek másik nagy csoportja őstengerek maradványa. Ha nagyítóval megnézitek e kövek felszínét, láthattok benne apró homokszemeket, máskor pedig rég kihalt, furcsa állatok lenyomatai tűnnek elő. Ezek lehetnek parányok, mint például a Bakonyban gyűjthető, pénz formájú kövületek, vagy termetes csigák és kagylók körvonalai rajzolódnak ki a sziklák esőmarta felszínén. Amíg a tudósok rá nem jöttek arra, hogy Földünk felszíne állandóan változik, a hegyek és tengerek is születnek, növekednek, majd elpusztulnak, nagy rejtély volt, miképpen kerültek a tengeri csigák, kagylók mészvázai magas hegyek tetejére.

Több száz évvel ezelőtt azután a híres festő jött rá először, hogy a hegyek a tengerek anyagából épülnek fel. Övére erősített jegyzőkönyvébe titkosírással jegyezte fel a fontos megfigyelést: „Ami valamikor tengerfenék volt, most hegycsúcsként emelkedik a magasba."

A kövek világának különlegesen szép képviselői a kristályok. Lényegében csaknem minden követ apró kristályok alkotnak, de néha e kristályok nagyra nőnek és szépségük szabadon bontakozik ki, mint egy nyíló virág. Színük százféle, kék, zöld, sárga, vörös, hófehér vagy fekete. Formájuk ezerféle. Ők az élettelen világ szépségkirálynői, a múzeumok féltve őrzött kincsei.

Dr. Juhász Árpád

A szerző felvételei

Nagyító alatt: a búbos pacsirta

Ha a komor felhők közül kidugja mosolygó fejét a februári nap, a még hóval borított mezők között kanyargó úton, közel a falu utolsó házaihoz, halk, de nagyon változatos madárének csendül fel. Kisvártatva meg is pillantjuk az addig láthatatlan énekest: barna tollruhás, hegyes bóbitáját hetykén felmeresztő búbos pacsirta üldögél az útmenti kilométerkövön és torkából sorra szólalnak meg az elmúlt év ismerős madárhangjai. Figyeljük csak! Most éppen a tavaszi tocsogók felett jajongó bíbicet halljátok, majd a tengelic kedves éneke és nyomban utána a fogoly ismerős cserregése következik. A búbos pacsirta kitűnő hangutánzó, egy-egy jótorkú hím tucatnyi más madár énekéből gyűjthet össze részleteket. Rendszerint a földön vagy nagyobb kövön ülve, de néha a magasban keringve is énekel.

Búbos pacsirtákkal télen és nyáron egyaránt találkozhattok. A párok egész évben hűségesen összetartanak és amikor oldalt szaladnak a közeledő ember elől, szinte gurulni látszanak a földön. Kedvelik az országutak környékét, a nagy gazdasági udvarokat, de felbukkannak a lakótelepek terein is. Ezek a párok a sok macska miatt gyakran nem a földön, hanem a lapos tetejű házakon költenek. A búbos pacsirták évente kétszer, áprilisban és a nyár folyamán nevelnek fiókákat. Különböző rovarokkal táplálják őket, télen viszont, így most februárban is, apró magokat és hulladékot keresgélnek.

Az elmúlt nyáron valaki egy apró fiókát hozott nekem. Egy nagy munkagép pusztította el a fészkét. Szörnyen éhes volt szegény és amikor feleségem a tenyerébe vette, nyomban enni kért. Gyorsan fogtam neki néhány sáskát, ezeket pillanatok alatt elnyelte és kicsit megnyugodott. Gyorsan nőtt és amikor önállóvá vált, szabadon engedtem. Remélem, idén tavasszal már ő is énekelni fog nekem.

Schmidt Egon

A szerző felvétele

Barátunk a színház

Hogyan lehet barátotok a színház? Ha rendszeresen jártok színházba? Ha részt vesztek egy dramatikus játszókörben vagy az úttörőcsapat bábszakkörében? Vagy esetleg felkészültök a művészeti szemlére? Igen. Bármelyik megoldást választjátok, elmondhatjátok magatokról: a színház barátai vagytok. Természetesen még többet tehettek a barátság érdekében, ha a néző, a bábos, a színész és a színpadi előadó szerepével felváltva, sőt akár egyszerre ismerkedtek. Több könyv segíti azokat, akik minderre vállalkoznak. Íme három kötet a választékból: Montágh Imre: Gyermekszínjátszók beszédnevelő könyve (Múzsák Közművelődési Kiadó), Montágh Imre: Mondjam vagy mutassam? (Móra Ferenc Könyvkiadó), Debreczeni Tibor szerkesztésében: Színkörjáték-Kreatív játékok (Múzsák Közművelődési Kiadó.)

Nem minden a produkció!

Második éve figyelem egy gyermekcsoport munkáját Budapesten, a Lágymányosi Közösségi Házban. Szándékosan nem írtam színjátszó csoportot. Ebben a társaságban a gyerekek sok mindent csinálnak: tornáznak, akrobatikát tanulnak, hangszereket készítenek, helyzetgyakorlatokat mutatnak be (különféle helyzeteket elevenítenek meg, játszanak el). Ezenkívül festenek, zenét hallgatnak, s közben mindig játszanak. Szabadjára engedik képzeletüket, azonnal kimondják ötleteiket, gondolataikat. A csoport legkisebb tagja négy, a legnagyobb tíz esztendős. Erdősi Zsuzsa vezeti a foglalkozásokat. Úgy irányít, hogy maga is részt vesz a játékban. A sok találkozás, a sok önfeledt óra látható eredménye — a tanév végére — a színházi előadás: saját készítésű díszletekkel, jelmezekkel, zenei aláfestéssel és valódi színjátékkal. Igazi színházi produkció — unalmas, fárasztó, szöveget ismételgető próbák nélkül. Bárcsak mindenütt így készülnének a gyerekek egy-egy bemutatóra. Olyan közösségre lenne szükség, amelyben mindenki megmutathatja a másik arcát is. Hátha az az érdekesebb! Hátha több örömet ad. Nem minden a produkció!

Z. M.

„Amikor én úttörő voltam..."

Beszélgetés Hirtling Istvánnal, a Nemzeti Színház művészével

Fotó: Ikládi László

A Nemzeti Színházban óriási sikerrel játsszák az István, a király című rockoperát. Az egyik szereposztásban Hirtling István alakítja államalapító nagy királyunk szerepét. Bizonyára sok érdekeset tudna mondani a gyerekeknek színészi munkájáról, mégis arra kérem, meséljen a gyerekkoráról.

— Milyen gyerek volt?

— Nagyon eleven voltam. Mindig hangoskodtam, szerettem volna a társaság középpontja lenni, szerettem volna tetszeni a lányoknak, de ez valahogy nem sikerült. Kis szeplős, vörös kölök voltam, biztosan nem voltam az esetük.

— Járt-e gyerekkorában színházba?

— Nagyon korai színházi élményem volt a Hunyadi László opera. Legalább háromszor láttam. Nekem sok nagytestvérem van, s velük rengeteget jártunk a Zeneakadémiára. Az akkori Gyerekszínházban láttam a Csili-Csala csodáit. Emlékszem, előadás után rohantunk hátra az öltözőkhöz, és autogramot kértünk a gyerekszereplőktől. Az biztos, hogy nagyon vonzott az a sok hókusz-pókusz, ami a színpad körül volt, nagyon szerettem, de sose akartam színész lenni.

— Vannak-e emlékei az úttörőéletéből?

— Rengeteg! Amikor én úttörő voltam, még természetes volt, hogy minden nyáron sátortáboroztunk. Egyetlenegyszer laktunk épületben, a Mecsek oldalában. Óbányán van egy régi malom, ott táboroztunk. Fantasztikus romantikája volt. Egyszer Velemben, az osztrák határ mentén vertük fel a sátrainkat. A határőrök csináltak egy álriadót, és mi találtuk meg a „határsértőket". Hű, de izgalmas volt! Egyébként is szerettem az úttörőéletet. Sokáig csodáltam, bámultam a csapatgyűléseken a dobost. Mindig ott sündörögtem körülötte. Ez a fiú megtanított valamennyire dobolni. Nagyszerű volt. Eltelt fél év vagy egy év és felváltottam. Amikor mindenki vigyázzban állt, én ott feszítettem büszkén, doboltam vagy fújtam a fanfárt, mert megtanultam fanfározni is. Amikor elvégeztem az általános iskolát, természetes volt, hogy visszamentem ifivezetőnek a csepeli, Kolozsvári úti általános iskolába, a 716. számú Petőfi Sándor Úttörőcsapatba. Itt volt a bátyám és a barátai is. Ez csodálatos nagy közösség volt; szeretet és önzetlenség jellemezte. Kitűnő táptalaja volt a remek emberi kapcsolatoknak. Itt tanultam meg, hogy mi a másokért való felelősség. Mint vezető, nem voltam túl hangos, csak annyira vettem komolyan a dolgokat, amennyire a közösség érdeke megkívánta. Amikor felvételiztem a Gyerekszínházba, sajnos abba kellett hagynom az ifivezetői munkát. Még ifiként egyszer meghívtak a Parlamentbe, a karácsonyi ünnepségre. Hűvösvölgyi Ildikó volt a műsor házigazdája. Elképzeltem, milyen jó lenne, ha egyszer én lehetnék itt a házigazda! Aztán ez a vágyam is teljesült. Háromszor is voltam házigazda Hadics Laci bácsi mellett.

— Sok szép szerepet eljátszott színházban és filmen is. Milyen érzés István királyt alakítani?

— Most valami nagyon szépet kellene mondanom?

— Hát!? Szeretném, ha elmondaná, miért is olyan nagy dolog István szerepének megformálása? Mit üzen az embereknek ez a darab?

— Nekem gondot okozott a szerep eléneklése, sokat bajlódtam, míg megtanultam. Hogy miről szól a mű? Arról, hogy milyen nagy dolog a döntés, milyen óriási felelőssége van annak, aki választ. Minden döntésnek következményei vannak, amelyeket vállalnunk kell, ha tudjuk, hogy a közösségünk javát szolgálják.

Kóka Rozália

Török fejtörő

Bizonyára emlékeztek, a tavaly júniusi és szeptemberi lapunkban fejtörőt tettünk közzé Buda visszavívásának 300. évfordulója alkalmából. A fejtörő mindkét fordulójának helyes megfejtéséért dicséretben és jutalomban részesültek: **Gregosits Gábor,** Tápszentmiklós, Kossuth u. 13. 9094; **Kelemen László,** Budapest, Reitter F. u. 114. 1131; **Mayer Ádám,** Győr, Kodály Z. u. 42. 9023; **Nyakó Szabolcs,** Debrecen, Lehel u. 10. 4032; **Tamasi Péter,** Pomáz, Móricz Zs. u. 10. 2013; **Vánkos Éva,** Kiskunhalas, Kölcsey u. 19. 6400. Gratulálunk a nyerteseknek.

Múzeumi foglalkozások

Az Iparművészeti Múzeum, előzetes jelentkezés alapján, minden kedden és csütörtökön, választható időpontban, művelődéstörténeti és kézműves foglalkozásokat rendez. A résztvevők három téma közül választhatnak: Mátyás király művészei és mesterei; a Napkirály udvarában; Rákóczi asztalánál. A gyerekek megismerkedhetnek a választott kor életével, alkotásaival, az állandó kiállításokon megkereshetik a kornak megfelelő tárgyakat, valamint a látottak alapján apró tárgyakat is készíthetnek. A múzeum a következő címen várja a jelentkezőket: Budapest, Üllői út 33—37. 1091; telefon: 175-635.

Mezőgazdasági Könyvhónap

Ebben a hónapban a Mezőgazdasági Könyvkiadó a következő újdonságokat kínálja gyerekeknek: *Domokos Lajos: A lovaglás alapjai; Jékely Endre: Fogakkal és karmokkal; Lányi György* szerkesztésében: *Natura könyvmagazin;* A mindennapi hagyomány című sorozatban *Szatyor Győző: Faművesség;* és *Dr. Oláh Andor: „Az idő a gazda mindenütt..."* valamint *Sulyok Mária 88 színes oldal a lakás, a télikert és az üvegház növényeiről.* Kellemes időtöltést kívánunk!

Gergely-járás

A régi Gergely-napi játékot szeretnénk feleleveníteni. Részletesen a Magyar Néprajzi Lexikonban olvashattok róla. Mi csak annyit mondunk, hogy ezen a napon az iskolás gyerekek csapatostul jártak házról házra, így toborozták az iskolába készülő gyerekeket. Mivel az iskolai beíratás ideje március 1-je és 15-e közé esik, tegyétek ezt a napot emlékezetessé a jövő évi elsősök számára. A népszokás felújításáról várjuk tudósításaitokat.

Bemutató Békéscsabán

A békécsabai Jókai Színházban február 23-án mutatják be Békés József: Sándor, József, Benedek című darabját.

Cserebere

— Képeslapot gyűjtök: Kocsis Éva, Szögliget, Kossuth út 115. 3762.
— Negyedikes őrsökkel leveleznénk: Jumbó őrs, Miskolc, II. Kulich Gy. u. 15. 3529.
— Szalvétát gyűjtök: Gábriel Hajnalka, Győr-Szentiván, Gagarin út 62. 9011.
— Gyűjtöm a bélyeget, a csokipapírt és a cukorkás-papírt: Fábián László, Jud.: Bihor Str: Sirul Non Nr: 24/a. LOC: Osorhei Cod: 3715 Románia.

A novemberi fejtörők helyes megfejtése:

Keresztrejtvény: Kilenclyukú híd **Képrejtvény:** Hortobágy **Próbálgasd:** DE, NE, BE, EB, EDE, RECE, NERC, DERE, BECE, REND, ERED, DERCE, BENCE, RENDBE, EREDNE. **Hogy hívnak:** Erzsébet, Katalin **Számoljunk:**

89 + 62 = 151	62 + 89 = 151	82 + 69 = 151

A novemberi rejtvények helyes megfejtéséért 50,— Ft-os könyvutalványt nyertek:

Fehér Márta, Kovács András, Mogyoródi István, Pasqualini Éva, Budapest; **Aranyos Edit,** Dunaújváros; **Baráth József,** Szeged; **Borda Csaba,** Hugyag; **Bertalan Csilla,** Jászladány; **Csongár Szilvia,** Zalaegerszeg; **Feltóti Szilvia,** Herceghalom; **Fiatal Viktória,** Leninváros; **Gulyás Balázs,** Gyóró; **Gyurkó Zsolt,** Zalaszentbalázs; **Hancz Péter,** Kóny; **Hegedűs Beáta,** Újkér; **Holnthoner Henrietta,** Fertőrákos; **Horváth Ildikó,** Nyáregyháza; **Katona Tamás,** Jászladány; **Kármán József,** Vác; **Király Krisztina,** Zalaegerszeg; **Kovács Veronika** és **Kovács Mária,** Újfehértó; **Kovács Viktória,** Dombóvár; **Lázár Zoltán,** Jászladány; **Lengyel testvérek,** Újcsanálos; **Mészáros Hajnalka,** Rudabánya; **Molnár Irma,** Báránd; **Monori Éva,** Győr; **Nagy Cecília,** Jászladány; **Nagy Péter Balázs,** Komárom; **Németh Hajnalka,** Szil; **Németh Erika,** Pákozd; **Orgován Tamás,** Szob; **Pásti István,** Szombathely; **Pócsi Barnabás,** Hajdúszoboszló; **Rácz Éva,** Paks; **Remzső Erika,** Szentes; **Sass Judit,** Jászboldogháza; **Schepp Judit,** Pécs; **Schilling Zita,** Vác; **Soós József,** Salgótarján; **ifj. Szeszák János,** Nagykinizs; **Tihanyi Lajos,** Nagytőke; **Újhelyi Tamara,** Zalaszentiván; **Vasalik Réka,** Balatonfüred; **Vass Mónika,** Pécs; **Vass Cecília,** Sitke; **Vári Ivett,** Szeged; **Vigh Virág,** Miháld; **Miki Egér Őrs,** Berkenye; **Általános Iskola II/a oszt.** Érsekvadkert

Színésznő szeretnék lenni

Mi leszek, ha nagy leszek? Ugye, mindannyiótokat foglalkoztat ez a kérdés? Azt is tudom, gondolatban voltatok már autóversenyzők, óvónők, nyomozók, fodrászok és űrhajósok is. Aztán telik-múlik az idő és hűtlenek lesztek korábbi elképzeléseitekhez. Bizony kevesen tudják pontosan már kisgyermek korukban, mit szeretnének igazán.

Kasza Zsuzsa negyedik osztályos tanuló azok közé tartozik, akik biztosak a dolgukban. Színésznő szeretne lenni.

— Hogy jutottál erre az elhatározásra?

— Szeretek szerepelni, énekelni, táncolni. Már az oviban is bátran és szívesen szerepeltem. Tavaly az iskolai versenyen első lettem a „Falánk kiskacsa" című mesével. Most a Kispesti Munkásotthonban, a GORGÓ amatőr együttesben játszom.

— Hogyan kerültél oda?

— Az iskolában kerestek vállalkozó kedvű gyerekeket. Én boldogan jelentkeztem. Később a testvérem, Dóri is csatlakozott az együtteshez. Jelenleg én vagyok a legfiatalabb a csoportban.

— Mit szoktatok csinálni a próbákon?

— A próbákat Lökös Margit és Kárpáti Kamil író vezeti. Nagyon érdekesek a helyzetgyakorlatok, a bizalomjátékok, gyakran mondunk verseket és sokat próbálunk. Legutóbb egy dán amatőr színjátszó együttest láttunk vendégül és nemsokára mi is megyünk hozzájuk. A Tojás című Buzzati-darabbal szereplünk majd Dániában. Ebben én vagyok az egyik főszereplő.

— Elárulod az olvasóknak, miért éppen veled beszélgetek?

— Szívesen. Azért, mert a KISDOBOS szerkesztőségének rendezvényein, a Fürkész-találkozókon én vagyok Fürkész Fruzsina. Egy alkalommal Straub Dezsővel együtt léptünk fel. A Fürkész-indulót adtuk elő. Ott volt osztálytársam, Vass László is, mint Fürkész Balázs.

— Ki a kedvenc színészed?

— Nincs külön kedvencem. Egyformán szeretem őket. Nagyon tetszik a munkájuk. Ezért szeretnék színésznő lenni.

Zentai Mari

Harlekin Bábszínház

1985 januárjában alakult meg az ország harmadik hivatásos bábszínháza Egerben, Harlekin Bábszínház néven. Alapítója és művészeti vezetője Demeter Zsuzsa. Évente körülbelül 120 előadást tartanak. Legtöbbször Egerben és Észak-Magyarországon játszanak, de szívesen mennek az ország bármelyik pontjára. Egyik legnépszerűbb előadásuk Ignácz Rózsa Csipkerózsika című műve. Rendezője Hollós R. László, zeneszerző Tolcsvay László, báb- és díszlettervező Lovasy László.

Fotók: Szántó György

Szívkirályfi és Csipkerózsika

Az elvarázsolt Szívkirályfi

Postafiók 100

Kedves Barátaim!

Talán emlékeztek rá: tanév elején arra buzdítottalak benneteket, hogy alakítsatok Kisdobos-barát őrsöket. Nagyon megörültem, amikor láttam, mennyien érdeklődtök az új játék iránt. A Kisdobos-barát őrsök szívesen végzik feladataikat. Íme egy kis ízelítő leveleikből:

„A zalaegerszegi Kilián György Általános Iskola 4. a osztályába járunk. Zenei tagozatosok vagyunk. Rajunk Keresztury Dezső nevét vette fel, Dezső bácsi engedélyével. Büszkék vagyunk rá, ő is zalaegerszegi. Amikor a múzeumi feladatokat megkaptuk, nagy volt a lelkesedés. Felosztottuk a munkát: végigböngésztük az újságokat, híreket, képeket gyűjtöttünk, rajzoltunk. Annyi anyag összegyűlt, hogy nem győztük leírni. Segítségül hívtuk a tanító nénit és a szülőket is. Tudósítás a Göcseji Múzeumból címmel küldjük el neked... (Erről később tudósítunk.) Mit terveznénk városunkba? Szeretnénk vidámparkot, állatkertet, vadaskertet, meseországot, óriási akváriumot, földalattit, kisvasutat kisdobos vasutasokkal, libegőt, csodakertet trópusi növényekkel, kerékpárutat vagy kerékpár-pályát..."

Pintér Adrienn, krónikás, Zalaegerszeg, Varkaus tér 1. 8900)

Alapítólevelükön Dobos Dorka pecsét díszelgett. Kedves meglepetés volt.

„Gávavencsellő csodálatos vidék. A Tisza partján van. Ott, ahol a Lónyai-csatorna folyik beléje, iskolánktól kb. egy km-re. A Tisza partján áll egy gyönyörű kastély, melyet egy kis arborétum vesz körül... Szeretnénk neked egy kedves élményünkről beszámolni. Osztályunk kerékpárral kirándult a közeli Szabolcsfaluba. A falu országos nevezetessége a Szabolcsi Földvár. Megyénk erről kapta nevét. A vár mellett található az ország legrégibb bazilikája, amely I. István király korában épült. I. László király 1092-ben itt tartotta az első zsinatot (országgyűlést). Meglátogattuk a falu múzeumát, a Mudrányi-kúriát is. Itt csodálatos freskók találhatók. Az egyik freskó helyén egy dátum olvasható: 1301. Ekkor halt ki az Árpádházi királyok nemzedéke. Csodálatos élményben volt részünk ebben a tőlünk 6 km-re lévő kis faluban. Kisdobos társainknak javasoljuk, tekintsék meg ők is."

(Általános Iskola Gávavencsellő, Toldi út 63. 4472)

Tudósításuk mellé csodálatos termés-, kagyló- és csigagyűjteményt küldtek a parkerdőből. Azóta polcomon díszeleg barátságunk jelképe.

„Mi a Pécs-Meszesi Általános Iskola 4. számú napközis csoportjának 4. osztályos Kisdobos-barátai vagyunk. Az elmúlt héten őrsünk tagjai a Várostörténeti és Munkásmozgalmi Múzeumban jártak. A képen a múzeum udvara látható. Valamikor itt folyt a Tettye patak, ezért sok malom épült a partján, ahol tímárok dolgoztak. Ez az épület is tímárház volt. A kiállítás bemutatja a 143 éves török uralom emlékeit. Láttuk a céhek életéről szóló kiállítást, és megtaláltuk a szabadságharc emlékeit: a kisdobot, a csákót és a 48-as kardot is. Ha Pécsre jöttök, okvetlenül nézzétek meg! ... Nagy kéréssel fordulunk hozzátok: Szeretnénk, ha felújítanák a játszótereket lakóhelyünkön. Pingpongasztalokat állítanának fel, felújítanák a gazos tollaslabda-pályát, építenének dühöngőket, ahol szabadon focizhatnánk. Teniszpálya sem lenne rossz! Nagyon hiányzik a kerékpárút, ahol biztonságosan közlekedhetnénk! Legnagyobb vágyunk egy uszoda, ahol mindannyian megtanulhatnánk úszni. Ezek most még álmok. De figyelmeztessétek azokat, akik ezt valóra válthatnák!"

Topánka Eszter őrsvezető és **Matos István**, Pécs, Tolbuhin u. 58. 7629)

Fontos kérést fogalmazott meg István. Egy jó tanáccsal hadd segítsem. A játszóterek felújításához, a kerékpárút megépítéséhez ajánljátok fel segítségeteket. Munkátok eredményének még jobban örültök majd.

Ti pedig, kedves levelező barátaim, írjátok meg, milyen sportolási lehetőségek vannak lakóhelyetek környékén. Várom leveleiteket. Szeretettel üdvözöl benneteket:

Dobos Dorka

Csorba Noémi munkája, Miskolc

A mogyoró íze

Topogás az ajtó előtt.

— Csak jól verjétek le magatokról a havat!... a csizmákról majd én lesöpröm!... — fogadta édesanyám a szomszéd gyerekeket.

Mert télen is meg nyáron is olyanok voltunk mi négyen, mint a testvérek: Lali, Jóska, Pisti és én. Az volt a bevett szokásunk, hogy az egyik nap itt, a másik nap a másik háznál találtuk fel magunkat.

Először tanultunk, aztán babrikáltunk kukoricaszemekkel vagy babszemekkel. Készítettünk kóróhegedűt, építettünk kártyavárat, döntöttünk dominót vagy marokkóztunk... De legjobban szerettük a tégy-végyet!

Aznap valahogy semmi sem ment úgy, mint máskor. Fogadott nagyapám, ki addig csak csibukjából pöfékelve hallgatott, egyszer csak szólt!

— Látom, hogy nem találjátok az értelem fonalát! Mutatok én nektek valamit!

Elővette az óraláncon függő bicskáját, s a begyújtáshoz aprított fadarabok közül kiválasztott egyet. Faragni kezdte. Mi köré kuporodva lestük, mi lesz az vajon?

— No, már kész is! — szólalt meg, s az asztal közepére ejtette a remekművet.

— Kocka!!! — mondtuk, egyszerre örülve és meglepődve.

— Bizony egy kocka! De ez nem akármilyen kocka ám, hanem szerencsekocka!... Ugorj, hozz már egy tintaceruzát — lódított engem.

Nyelvéhez érintette a hegyét, és az oldalakra nagybetűket rajzolt: T, V, X, X, Mk, Mb. Álltunk megkövülve, mert a mi gyerek-eszünk el nem tudta gondolni, mit jelentenek ezek a betűk.

— Tán valami kópéság lesz ebből!? — buggyant ki Laliból.

— Dehogy is! Játék ez a javából! Üljétek körül az asztalt! — osztogatta nagyapám a parancsot. — Számoljon mindenki magának ötven szem kukoricát. Ebben a szakajtóban lesz a bank. Egymás után gurítunk a kockával, s amelyik betű felülre kerül, akként kell a játékosnak cselekedni: a T azt jelenti, hogy tégy, tegyél a bankba annyit a sajátodéból, amenynyiben a játék elején megállapodtatok (2—3 stb. szemet), a V azt, hogy vegyél (innen a játék neve is!), az X sem nyerést, sem veszteséget nem jelent, a következő játékos dobhat, az Mk jelentése, hogy „mind ki", megnyerted a bankot, az Mb pedig, hogy a magadét mind be kell tenned, elvesztetted! Amikor valaki a bankot elnyerte, ő maga lesz a bankos, és minden folytatódik tovább!

Megértettünk mi mindent! A papa vigyázta a bankot, s hol nyertünk, hol vesztettünk. Nagy nevetés csattant annak szájából, ki az egészet rövid ideig magáénak mondhatta... s így ment ez vég nélkül, körbe-körbe. Ügyet sem vetettünk arra, hogy a papát az édesanyám váltotta fel. Mikor visszajött, egy kis vesszőkosarat tett az asztalra, felcserélve a másikat.

— Mogyoró!!! — ujjongtunk mindannyian. — Ezt meg is ehetjük?

— Hát mi másért hoztam volna? — válaszolt nevetve. — De...

— De!?!? — kérdeztünk vissza félénken.

— De a leckével hogy is álltok?

Kapkodtuk a táskából a füzeteket s tartottuk elé. Ő nagy szakértelemmel végigmustrálta az írott sorokat, s bütykös ujjával egy-egy betűre bökött, ha nem tetszett neki. Egészen megkönnyebbültünk, amikor mind a négy munkára elismerően bólintott.

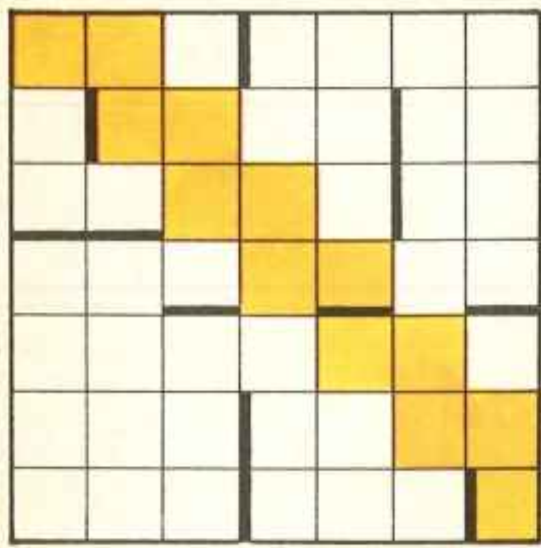
Óvatosan ütögettük, törögettük a mogyorót, mert csak a héjnak volt szabad szétrepednie. Papa megvárta, amíg a szánk átvette a mogyoró ízét, aztán az aprócska kosárra rátette hatalmas, bundás süvegét és azt mondta:

— Hékáim! Holnaptól játszani lehet a mogyoróval, de enni csak anynyit, amennyit megérdemeltek!

Másnap délelőtt valósággal megtáltosodtunk. Jelentkeztünk, feleltünk, még szünetekben is bújtuk a könyvet, ismételtük a szabályokat. Meg is kaptuk a megérdemelt mogyorót. Összefogtuk a két tenyerünkbe és zörgettük nagy örömmel. Élveztük a játékot — míg végül nem bírtuk tovább: megettük! Felséges íze volt! A mai napig sem ismerek jobbat. A mogyoró íze keveredett a jó munkával szerzett öröm ízével. Ez volt ám az igazi!

Konrád László

FEBRUÁRI FEJTÖRŐ

Keresztrejtvény

Írjátok be a megfejtéseket, majd a színes négyszögekbe eső betűket olvassátok össze. Ez a jutalmatok, ha Fürkész Balázs útját követitek — és egyben a keresztrejtvény megfejtése. ÉLELMES, MAGILLA, HAMISKA, KISKERT, A RÁGÓ, MAKI, LÉRE, HÉJA, ALÓL, AZÁM, INKA, AKÓS, SZAK, JÓS, ÓRA, ALT, ART, ÓDA, RSR, EST, SET, MÉR, IN, SK

Pótold ki

a négybetűs nevek hiányzó első betűit és olvasd össze azokat. Népszokásokban bővelkedik ez az időszak.

e	n	o	á	n	u	a
r	t	b	r	n	s	b
i	i	i	i	i	i	i

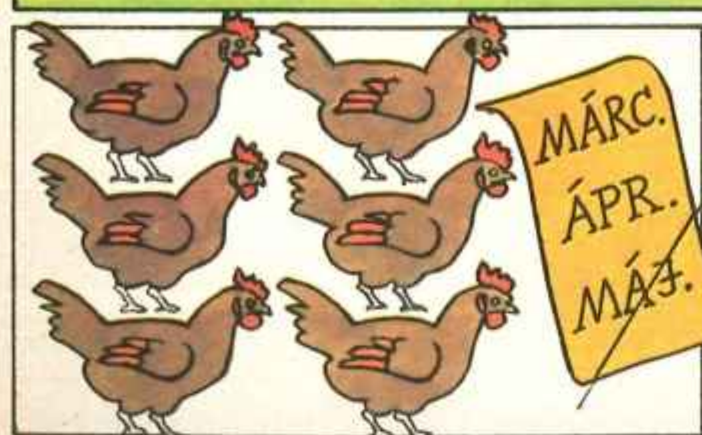
Sorbarakó

Válaszolj a kérdésekre, és a betűket rakd be szám szerint egy sorba. (Már az első két válasz is megadja az eredményt, a harmadik szót segítségül adtuk, ha valaki a másodikat nem ismerné.) Csajkovszkij másik híres balettművének címét kapjátok.

Nem nagy	12	3	1	2	11	5	6
Kukoricalepény		4	7	8	10	9	13
Lovakat őriz a pusztán		1	2	11	5	8	10

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

Mégegyszer Csajkovszkij

Lóugrás szerint

olvasd el, mit írtunk a négyzetbe. Nem mondjuk meg, hogy hol kell kezdeni. Az eredmény Csajkovszkij egyik ismert, gyönyörű balettművének címe.

I	Ő	T
Ö		D
A	Ó	R

A rejtvények megfejtését február 26-ig nyílt levelezőlapon juttassátok szerkesztőségünk címére: Budapest, Postafiók 100, 1502.

Dob pereg

A telet múlató, tavaszt köszöntő mulatságokhoz szép hangú, tartós dobot készíthettek keménypapír-hengerből. Műpadlót, szőnyeget árusító boltban szívesen adnak.

Hártyának szárított disznó- vagy marhahólyagot vegyetek a hentesnél. Hólyag híján celofán is megteszi. Az arasznyi vastag hengerből 5—8 dobnak valót is vághattok fűrésszel. (1)

Az éleket csiszolópapírral gömbölyítsétek le, a hólyagot pedig — félbevágva — langyos, szappanos vízben puhítsátok meg (a celofánt tiszta vízben). A hártya rögzítéséhez csirizt, azaz vízzel kevert lisztet vagy vizes alapú ragasztót használjatok. Egyenletesen, vékonyan kenjétek be vele a dob peremét. A 2. ábrán pontozással jelöltem ezt a felületet. Ezután feszítsétek rá a hólyagot vagy a celofánt. Utóbbiból két réteget ragasszatok föl, hogy jó erős legyen. Szobahőmérsékleten egy-két óra alatt megszárad. Csak azután szabad kipróbálni! Vízfestékkel, zsírkrétával, tussal szépen pingáljátok ki. Lehet olyan is, mint a híres 48-as kisdobosoké. Egy madzaggal fölköthetitek a derekatokra. Két bot vagy hurkapálca végét ronggyal tekerjétek be, s máris kész a dobverő. De párba is köthettek a tarka dobokból: farsanghoz, téltemetéshez meghozza a jókedvet.

Rumi László

Ára: 6 Ft

A KÉK KERÍTÉS

Van valahol egy kék kerítés, amelyik szereti, ha rajzolgatnak rá.

Réka pityergett, Körmi a kerítést rugdosta. – Mit csináltok itt? – kérdezte Bence. – Mindjárt kezdődik a jelmezbál! – Nincs jelmezünk!

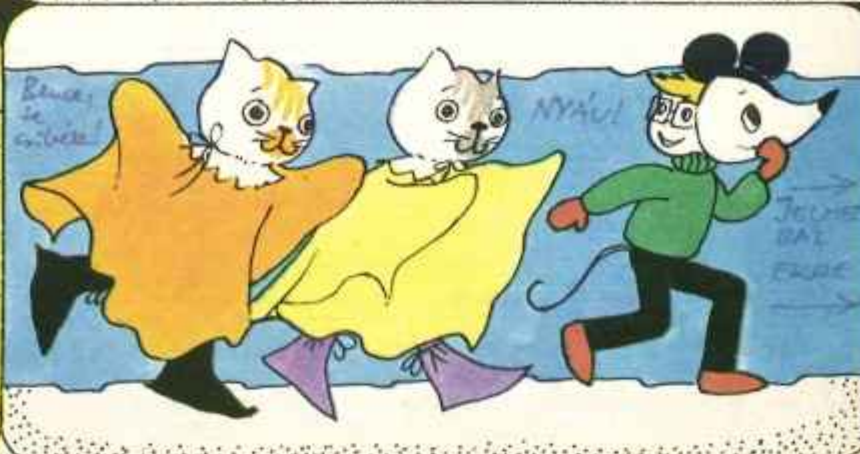
– Tudok egy jó macskajelmezt. Lerajzolom. Nézzetek ide! – Bence be sem fejezte a rajzot, amikor Rékáék már el is szaladtak.

Megjött a két iker-cica. – Remek! – kiáltotta Bence. – De melyik Réka, és melyik Körmi? Nem áruljátok el? Úgyis kitalálom egy perc alatt!

A hírre, hogy a farsang elmarad, a szürke macska pityeregni kezdett, a rozsdás meg a kerítést rugdosta. – Megvagytok! – nevetett Bence.

– Réka, Körmi, gyertek! Mégis lesz jelmezbál! – Igen? – nyávogták a macskák. – Akkor fussunk! – és jól megkergették az okos egeret.

Marék Veronika